

do samih jeder svojega semenja
 mi morje smo bili ki vpilo v nas
 je o njih smrti in gorah trpljenja
 naslade in spet o valu pel je glas
 prav na obzorju pa je morje vstalo
 in tisti ki je stopil na zemljó
 se je smejal Moj bog ne bo premalo
 saj v nas se rešil je šakal samó

Prevedla Ciril in Jaša Zlobec

KURT KLINGER, Avstrija

Kurt Klinger, rojen leta 1928, avstrijski pesnik, dramatik, prozaist. Pesniške zbirke: *Harmonija iz krvi* (1951), *Na zemlji kot gost* (1956), *Osnutek trdnjave*, *Barka*.

Klinger združuje v svoji liriki, ki vsebuje tudi dramske elemente, kritičen, subjektiven pogled in humano družbeno angažiranost s fantastiko, ki je blizu absurdnemu pesništvu. V njej se menja veselje do razgibanosti s kristalno čistimi, ostrimi napadi. Klinger ni formalist, ki bi pazil predvsem na strukturalne eksperimente. Njegov eksperiment je predvsem v tem, da z modernimi jezikovnimi sredstvi objektivizira svojo svojevoljno subjektivnost. Njegova lirika, ki je hkrati apartna in agresivna, bi morda lahko primerjali s šolo, ki je izšla v 19. stoletju iz Mlade Nemčije in Heinricha Heineja. Zato je Klinger v sodobni avstrijski liriki pomembno ime.

Walter Zetti

GIARDINI

Kurt Klinger

V napačno smer so vetrna kolesa obrnila veter.
 Spomin, krvava tanka sraga, ki roka jo ujame.
 nizke palme zadrže res nekaj rdečega
 in začasno v cvetje spremene.
 Pletem ta oblak, je rekla ženska zraven mene,
 bel deževni oblak, ki mu ni videti,
 da je deževni oblak.
 Legel bo prek sedmih gričev —
 in beli dež, lahko verjamete, da bo naliv,
 nas bo utopil.
 Nad nas prišel bo kar nenadoma,
 hitreje kot čez noč.

Hitreje kot čez noč. Že ure čakam,
 da bo goli marmorni pohabljenec z lepim spolovilom,
 ki zdravi prebledevajo pred njim, udaril z marmornato berglo
 po glavi kakšnega od zdravih oficirjev.

Nič. Ovekovečenje je brez moči.
 in katastrofam bomo rekli:
 kaj hočete, že vse se je zgodilo.
 Glas vodnega srca cerkvene ure množi sekunde nemoči.
 Dajte ritem razigrani slabotnosti otrok.
 Tisoč — tri sekunde groze in sekunda obupa,
 kaj je potem? Je večna blaženost?
 V napačno smer so vetrna kolesa obrnila veter,
 to je vse, to je vsa naša krivda.

Prevedel Bogdan Gjud

ROGER KOWALSKI, Francija

Roger Kowalski, rojen 1934, sodi v isto generacijo pesnikov kot Michel Degy ali Pierre Dalle Nogare. V vseh njegovih zbirkah, v *Lehnjaku*, *Vedeževanju*, *Izgnanstvu*, in še zlasti v zadnji, v *Visokih stopinjah*, je jasno razvidna, ne glede na to, ali so napisane v verzu ali prozi, neskončna ljubezen do besede, temelječa v globokem lirizmu, ki oživlja njegovo poezijo.

Za Kowalskega, ki ga je odkril kritik in pesnik Alain Bosquet, poezija v nobenem primeru ne pomeni kakšne institucije, katere cilj bi bil beg v idealni svet, umik v slonokoščeni stolp, temveč ostaja, obratno, poskus, kako dati rabljenemu jeziku novo silo. V tem pogledu je njegov poskus podoben Mallarméjevemu, obogaten z dodatno dimenzijo, ki zavrača larpur-lartizem, z dimenzijo daru in poskusa razširiti stalni dialog med umetnino in ustvarjalcem.

Niti v enem samem trenutku ne opazimo pri Kowalskem volje do uničenja, ampak ravno nasprotno: divjo željo po novi obliki, pri tem kar najbolj uporabljajoč staro snov.

Tako vsebuje ta poezija, v svojem pričakovanju dokončno osvobojenega sveta, v formalnem okviru najbolj zahtevne vseh sanj o ljubezni, ki dokončno zavrača jecljanje in se ima za to zahvaliti pisavi, prav tako dokončno odkriti.

Kot je zelo točno dejal Marc Alyn, je iskati izvirnost Kowalskega manj v njegovih témah (sorodnih Michauxovim in Saint John Perseovim) kot v obliki, ki s tem, da vrača pesmi njen aspekt zamaknenosti, da vznemirja in pomirja hkrati, zaradi občutljivega mojstrstva besede, ki se včasih vzpenja že kar do določene precioznosti, vendar nikoli do kraja ne pretrga zveze z vsakdanjim jezikom in tako tudi neprestano obnavlja vedno znova vprašljivo ravnotežje.

Kowalski se zaveda nepristnosti eksistence, ki je ni mogoče prevzeti, zato nam, nostalgičen ali revoltiran, živeč sleherni trenutek našo nerazdružljivo dvojnost, govori in pripoveduje o svojih omahovanjih in dvomih: »Najraje bi, da ne bi več slišal. Poznate kaj bolj dražljivega, kot je večni smeh, brez vsebine torej?«

Roger Kowalski je brez dvoma eden najbolj izvirnih in avtentičnih pesnikov povojnega obdobja in mnogo lahko še pričakujemo od njegove tragične iskrenosti.

Jean-Charles Lombard